

Sisäinen kypsyminen

Gnostilaisessa yhteisössä syyskuun teemana on sisäinen kypsyminen.

Meidän ihmisten ainutlaatuinen mahdollisuus on kyky tajuta loogisia suhteita, kuten syy ja seuraus, tärkeä ja vähäpätöinen, yhtäläisyys ja erilaisuus. Ideaalimaailmassa tämä kyky kehittyy terveesti varhaislapsuudesta nuoruuden kautta aikuisikään ja luo pohjan yksilön sisäiselle kypsymiselle.

Ranskalainen filosofi Denis Diderot totesi aikanaan, että kaikki lapset ovat olennaisesti rikollisia, mutta onneksi lasten fyysiset voimat eivät salli heidän tyydyttää hävityshaluaan. Tämän väitteensä hän perusteli sillä, että pienen lapsen kiinnostuskohdat elämäänsä ovat ainoastaan niitä, jotka tyydyttävät hänen omia välittömiä tarpeitaan ja halujaan.

Pienellä avuttomalla lapsellahan ei ole aluksi mitään, mitä hän voisi tehdä itsensä tai kenenkään muun hyväksi. Siksi hänellä on oikeus vaatia huolenpitoa kasvattajiltaan ja maailman tulee tarjota hänelle elämisen mahdollisuus.

Maailma, jossa elämme, kasvamme ja aikuistumme ei valitettavasti aina ole ideaalimaailma. Kehityksemme vaikuttavat varhaisessa lapsuusiässä vanhempien, myöhemmin opettajien, lähiympäristömme ja yhteiskuntamme voimassa olevat arvot, uskomukset ja esimerkinämme toimivat reagoitavat. Kypsymiseen tarvitaan kypsyyttä edistäviä olosuhteita. Jos ne puuttuvat, sen valitettavana seurauksena kehitys voi pysähtyä ja aikuistuesssa saavutetaan vain täysi-ikäisen lapsellisuus muttei kypsyyttä.

Tämä pysähtymisen ei onneksi ole lopullista. Prosessi saattaa käynnistyä vähitellen uudestaan. Merkkeinä tästä voi olla kiinnostus itsensä kehittämiseen liittyviin asioihin, tyytymättömyys tuttua ympäristöä kohtaan tai tietoisuus siitä, että jotain elämässä on muuttunut eikä enää halua elää niin kuin ennen. Kypsymisprosessin alullepanija voi olla myös voimakas hengellinen kokemus tai täysin uusien kykyjen äkillinen ilmaantuminen.

Sisäisen kypsymisen käynnistää usein kaikkein voimakkaimmin vakava sairaus tai suuri, odottamaton elämänmuutos, kuten läheisen ihmisen, työn tai omaisuuden menetys.

Dramaattisetkaan elämänkokemukset eivät automaattisesti tee meistä kypsiä, vaan meiltä vaaditaan joskus tuskalliseltakin tuntuvaa työtä ja luopumisia itsemme kohtaamiseksi.

Kypsan henkilön luonteenomaisena piirteenä on, että hän suhtautuu myönteisesti elämään ja hän on sydämellään ja sielullaan mukana elämässä. Hänen täytyy tuntea kykynsä ja tehdä ne käyttökelpoiseksi elämää varten. Jo Sokrates sanoi: ”tunne itsesi” ja hänen nykyajan oppilaansa lisäävät: ”tunne taipumuksesi”.

Itsensä tutkiminen on sisäisen kasvamisen tärkeä ja palkitseva osa. Sekin voi aluksi tuntua epämiellyttävältä, koska se sisältää mahdollisuuden kohdata itsensä kaikkine heikkouksineen. Pelkäämme myös usein sen johtavan lohduttomaan yksinäisyyteen

Meidän on opittava nöyryyttä ja kilvoiteltava egon kutistamiseksi. Meidän on opittava ottamaan vastuu itsestämme ja elämästämme. On opittava, ettei mikään ole irrallaan omasta itsestä. On otettava vastuu siitä, mitä elämämme on, on ollut ja tulee olemaan. Kasvamisen myötä oivallamme itsessämme olevat voimavarat, kun kohtaamme todellisuuden sellaisena kun se on. Emme voi syyttää muita niistä ongelmistamme, jotka olemme itse saaneet aikaan omalla tiedottomuudellamme. Näiden asioiden oppiminen voi tuntua pelottavalta, sillä se edellyttää luopumista tutuista ja turvalliseksi kokemistamme tavoista ja riippuvuuksistamme.

Kypsyäksemme meillä on oltava tietoa ja kypsymisemme edistyessä alamme ymmärtää saamaamme tietoa yhä enemmän.

Amerikkalainen runoilija Edwin Arlington Robinson on kirjoittanut:

*...me tiedämme, että totuus
on lausuttu ihmisille tuhannet kerrat;
mutta meillä ei ole vielä ollut korvia kuulla*

*muuta kuin osia siitä; me olemme kuulleet
hyminää silloin tällöin, ja kaikua siellä ja täällä*

Kypsyessämme meillä on mahdollisuus ymmärtää syvällisesti Jeesuksen opetus ”rakasta vihamiestäsi niin kuin itseäsi” ja myös toteuttaa tätä omassa elämässämme. Terve ja kypsä itsensä rakastaminenkin on opettelemista vaativa taito ja sen opittuamme osaamme käyttää arvokkaimpia kykyjämme viisaasti ja antaa suurimman avun muille.

Vakavat sairaudet ja kohtaamamme menetykset tuntuvat tapahduttuaan julmilta ja epäoikeudenmukaisilta. Vaikka monet elämän opetuksista ovat tuskallisia, ne ovat sisimmiltään positiivisia tapahtumia, jotka kutsuvat meitä kasvamaan. Kriisit paljastavat meille, mitä meidän on opittava itsestämme. Kun meidät pakotetaan muutokseen, sen voi nähdä jumaluuden kutsuna irrottautua vanhasta ja löytää uutta.

Dalai Lama sanoo oppineensa ymmärtämään tämän periaatteen. Hän on toistuvasti kertonut olevansa kiitollinen kiinalasille siitä, että he pakottivat hänet maanpakoon, koska se on opettanut, kuinka arvokasta myötätunto on. Auttakoon nämä hänen sanansa myös meitä kohtaamaan nöyrällä kiitollisuudella vastaamme tulevat elämän koettelemukset.